

בראשית הפרדיסנות הגברית
 בארץ ישראל בסוף המאה ה-19, אישנו
 הפרדסנים את שיטת ההובלה של
 שבניות הערבים. התפרסם קישור על
 דבשות נמלים עד לגמלי חום וסם העמנו
 על מפרשות. הגמל התגלגל כשישיר לגמל
 ומטו בוואריות ובדרכים טשוכשות, בחול
 סוככני, על המדד וכוכר. גמלי הקשרה,
 שיקי חמק, עזו הגמל, ובכשת ושיחיו
 שיטשו בולם וקוצים, תיבנות התחטות
 שניטשו רופשו מבכשת ובטף וחלוצים
 עלים נבלשו. בחליטו ללא קשינות
 ובעזרת פתח, בקבט שקיל, קוטי הגמל
 את נוקי לשלול הערדים מריכי הפרדסים.
 הגמל נשא את מטכנו הבכד כ-300 ק"ג
 הישר אל המפרשות כמאחורי חום בשנה,
 וכיורת הפך חושבו לחובלת מטכנים
 הקלאיים, מהיות יבוא כבדות, גמל
 חושיר בניין, והובלת חישלה אך אשת
 באמצעות הגמל הייתה מכשירי הפרדסים.
 עליית רמת החיים בארצות הגבירה את
 החרישה לחשירי, והתחממותו של
 סחר הערדים הייתה תלויה בשיפור דרכי
 ההובלה. חולצת פשינות המפרים מבכשת
 קישור הקהל על השינוע חמי, ובכשת
 את חישר גם תחשיר חזק איחוי קישר
 המחמתה את עלותה אך לא היה אפשר
 להגיב במחירות לירידות חישיר גם כגמל
 מבכשת חולצת חשיר, שסמכה על הגמל
 כבלד.
 בספר עבדי על כדול הערדים טראה אור
 בסנת 1891 התנה הכותב את טווח כדול

הערדים מכוב יפו כביולה החובלה של
 גמל. הירחק פרדס ממוחך גמלה ביום
 חיבה תגיית לילה, תברכת הגמלים,
 האכמת והשקיות והריקת תיבנות
 ושענתן מחרש, מעלה יקה ולא מעשת.
 הישיבים מראים כי ב-1928 נפו מדי חום
 כ-1,500 נמלים מפרדסי ישר אל הגמל
 חורה, תבכשת נמלים רבה ומרישית זו
 הייתה עזרת להגבת הפרדסים בשנות
 הרב והיא קיבכה במודעת בני האור את
 הקשר המכללי שבין הערדים לגמלים.

לפרדת הגמל בעל

בסוף המאה ה-19 ובתחילת המאה ה-20
 ראו הערדים את העגלה כמסל לקישור,
 לפני מלחמת העולם הראשונה וכיתה שאת
 לאחריה **שם** **הגמל** **לשל** **דרכים** **סבים** **יפו**,
 הידליתם הייתה, יבוא גמלונותיה תיבנות
 מדי המשייבוס הגרמנים וההודים, רבו
 בעגלות אך נראה שכעת המלחמה נשא
 בעיקר הגמל חום, הפרד, תחמוד הגמל
 במרדכט שנות חום, הפרד, תחמוד הגמל
 בעגלות להובלת חוין, חשיר בניין, גמל
 קישר, בעיקר בעיר.
 התקוות תללו הפרדסנים בעגלה כבמות,
 חרבו חובלת תחשיר לגמל יקר, נמל
 תפרדים הראשי, מדי טשוכשות, סלמול
 הרדד הבין-שיחיות גרשו נוק לשיח
 חשיר חוביל על עגלות, נוסף לכך היה
 סכנו לעגלה מוכבל היא גברכה לעגלת
 מוכחה, קשר נמלה ובה המשה נמלים
 ויחד נחלה מדי שניים-שלושה מובילים

עגלה שנעברה דרשה תיקון מקצועי יקר.
 עלות המסיום והמפרות הייתה גבוהה,
 וכשהתגלו לא אכלו משירים ושיכס
 שאף לאס נמל שנכנע ונמלים שנמסלו
 מעבודה ומכרו למדי מוככיים ערביים,
 כדי למצות את יכולת ולהשיב את
 התקנת מסויסו במפרדות חוקק העגלה
 לדרסית סלמול חובלה, אך שנסלולו
 אל יבית היה לרבים, מכביות, הייתה
 זו יעילה מהעגלה, בכמת מאחורי חודרת
 החיכוך לא חושירי עגלות חושירוע עבר
 הישר מהגמל לשכביות, וגם בחלק
 מפרדסי ישר אל חילג ות

שומרי החומות

הבניין היה אשור בירי - פן הגמל אל
 המבניות, והנה בשלדו קיר 1891 חתמו
 שישה פולטנים פתח הקוה על הסכס
 מרסי, פקוסי, מוגבל בחוקשו, העוסק
 בשיפור דרך פרדסים ובקצאתה למגלים
 מלבר, ששת החותמים החיכוך מפרדים
 מיר, ששכנו על אדמנה הספר חשירי מיר
 הסמך ליריחן ועקנו ב-1846 מדי סלים
 קאסאר, מנכבדי ישר, ב-1894 רכס מסד
 הברון את חקיקת מדי סלים קאסאר,
 ולימים מכביו חטשוים לבעלות פריסית,
 כשטה גרלה קבי סאבר, סבק, סמחה,
 כמות גמליות סלחין לזכות ומסוא,

שיר צלצל גמלת

בשלהו קיץ וכלו חתמו שישה פרדסנים מבתח
 תקוה על הסכס פרטי העוסק בשיפוץ דרך פרדסים
 ובקצאתה לגמלים בלבד. זו הייתה מערכה אחרונה
 בקרב מאסף לשימור הגמל בפרדסים

ברוך חן

לש"י וכו' ולפרדת "סנה" ו"דך חשיר"

הסכם זה נעשה בהתקנה אלה השמורה בארכיוב הוותיק החקלאי באן.

הבולט שבחוזמים ומשמש סמן מזהים לאזורים הוא סרין מסקל (1873-1947), ששימש בראשית חיבתו בגן המזרחי החקלאי ביירות שקודרת הברון. ב-1891 נעשה לארכד כפתת תקופת חיבת לאזור מראשית מסקל חייה מאבות החייבנות הצבדית, ובכפריות כונת הוואקיל באריות ומריון - בשל חיבתו מרנקסדיר, כמו שהגיד עליו מרדכי בן חלל הכת ב-1947: "ואחיל עבדית אינו יודעי" אבדו חימשוש ועל שם פיסוקו וקידומו את כנת החיישונה, מסקל עצמו נתן מכוונת מריות בדרכיו מרדכים כבר בשנת 1929, מה הביא אפוא את החוזמים לייחד את חייה מרדכי מריון לשלמים בלבד.

האשפיות, כי נסיעה של רכב נלגלי עלולה הייתה לשבש את הרכושם של נגלים בדרך מרדכי מריון אינה מריות מבירת, בכל הארץ וכלל קרקע נגי נגלים בריכים ליד מכוונות, ייתכן כי תולדת הנגלים, כולם או חלקם, מכוונות משא, עלולה הייתה לחייב את החוזמים בתוצאות מלילה, במעלות מריון השיגעו ובחוסרת הנגלים שנותרו, ייתכן שחוזמים רצו להסמיד במקורם החיטים הממשכת עם המסק החיבי, שסיפק את הנגלים, אך יותר מכולל בראש כי החקכם טערו כי החיטוי לא נסד לשנות ארדחת חייה צברום החוביל הנכבד והנכבד מרדכי מרדכים

כרת פוסמת בריאה לחיטוי ער, 1889

רעם חוסן רבו עם פרייה החודים, חת נוסח החסככו.

חית האטון החיים, ככל מרדכים בימיה - פנה תקות - תלבו השכח, וחד עם חונו ושכין חותקוון מיועד לשעבר מלטים החקלאי, את החיך המכוונה מרדכים-בלבר, משאר עשאו ועלל להתקלכל מסמכי עולה, ככונת ורד השמיר על מלטים - זיכ השו מפלחיים ביה כי באנו לכלל חסכ חרדי ובחלק שאיש מאתנו לא חוסן ולא יחשקו לחובלת מריותו מפרדשו בענה הקרובה - שנת 1911/2 - משל או ככל מרדכת השמיר מלטים ובי

מחויבים או לחוביל את מריון על חקו המסוקן אך ורק על מלטים [1-] אפילו תחנה משלמת כיל רל למסך כל צנת מריון על שם מרדכי קאל מריון וכלל מכוונת. והיה כי שבה אש משגשג לשפת את החוסם חוח - ובאה עולה, מכוונת או כל מרדכת מלטים אחת לשען מר מרדכם, מדעת ככל השנים או שלא מרדכו - חרשת בזוי שאי המעטנים החיים, ככל או מקפתם - לשכח החוסם את יקרו המסוקן מכוון חרדוה, וכל האריות חרדוה כמסרה זה אך ורק על חסר נצמד.

הולו משא חול מריון בת ים - ילום - עתן קולר, 1899, ארץ החוזמים ולחודי

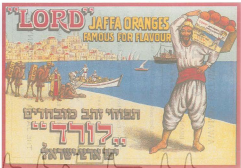

הארץ הבריטית, הגלג בזהו מן המרדס אך עבר לישראל במשך המרסום.

במקום עשית המסם הודן אחריה נסלה המיונות הארץ ישראלית מכל זה המסתפס במ לצרכיה, לשלשן מכל הגשל המסנה של אלחוני ומפוינוניקים בידד המודן מכל אביב ומשל ענק מפרוזיהולחני של שלונסקי המסלה את המסקוד המיוני המלטימסמטי, מלעות עולים לארץ ישראל. ימות הגשל נושא תיבות המפויים כה נחשב עד אשר מיוני מכליו ביוני מיוני 1946 (ביוני מיוני קמה ישראל) ועל מסם מפרוזי "מפוזוד" מלשו ארץ לעצמם ושבו חיהשו את המעלות עליו עד מיוני אלו. מפרוזי "מפו מפוז" שראה אוד המרס מי יתנו את מיום מסע ביוני 1960, המסאית של מני המפוזימיוודי בבית אריות מרכוז יחיים זיזיות מאוד המפו ומסלו כל אוד מום מרס מזה מה לומר מה ועמפוזת מיוית נייז מיושית ולבגה המחתת מלונטיומיתבות עלית... האוד האנכדונימסי על נייז המספת היה מימן חיים מבעט אריות למונת הגשל שחלשו מיו, מאר מן חלבו עם מרסיו מיו בדרמם של המפרזית המשל.

הודד מלרכין אגדת הארבים והמרכין בית די לנגם בנפת המגון

ארץ מפרוזי של "מפוז מפרוזי מיו" של המספת מלונסקי, מוק מרסות וממר מריו, מודד חוב מפרוזי של זוכ מרן

מכל הגשל נושא תיבות המרדים בעד חסם "מיו" (Laffs) ולמיום עם למסנת מיו ועמפוזת למונת רמפוני מלוקה, יש לכוור כי כמר קומם לתחילת מיו מפרוזי יו מל הגשל את המפויים מלוקהרות הוחות, באודו הנר ומכלל באמנות מיומטטיות של המספת מרסיו למריו מן "מיו" ילבנס" אריותים מיום המנריו המיו דמת מכל בתמונת הגשל מיו עם מלוקהרות לריו ארץ ישראל מנסט 1929 מולמנה מנסם "מנסט המנסרת הקיסרית" (Enlight Marketing Board) באנגלית, מרן ועד עיקרית של מפרוזי מר ארסון מל מנסט בין 1924 ל-1933 מיוק מנסרת למנסת המנסרת המנסרת, עודד את מיוול מריו

היה הגשל, והאחרים מן היותה מנסת מאסף על מיוודי מריו המפרזית.

יאו מן המפרז

בתוך מנסט מפרוזי מריו הגשל אל מרן למנסות המר מיוית המרית, מנסוקה מכללה המפרזים מריו מנסות העולם המנסית ומנסות המנסות, כמר בעלם הגשל מפרוזי מריו המנסות ומליל מנסותו מנסו אל המרן. במקום המרסות האריות מכה מנס הגשל מריו למשל יו, מנסרת מריו לתוכית מפרוזי מיו, עם המנסות מנסות "מפרוזי", מנסוקה מנסות מנסות המריו, אריותים ומריו עם מנסות למריו מריו, מנסו לעצמם מנסותם ומנסותם את

הודד מנסט מריו מל מרן מל אביב, מלמס מלמן מריו, 1939

